

॥ ਅਧਿਆਇ-27 ॥

ਭਾਗਵਤ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਗੀਤਾ ਭੇਦ, ਦਾਦਾ ਸਾਹਿਬ ਖਾਪਰਡੇ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛੋਹ ਲਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਕੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇ ਕੇ ਮਸ਼ਕੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਤੀਰਥਾਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਦੀਆਂ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁੰਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਠੀਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਹੇਸ਼) ਅਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫਲ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਚਿਦਾਨੰਦ ਸਾਈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਜੈ ਹੋਵੇ! ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਦਯਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੇ ਸਾਈਂ! ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਰਵਣ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਜਗਾ ਦਿਉ। ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਗਰਜ਼ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਤਕ ਪੰਛੀ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਬੂੰਦ ਪੀ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਜਲ ਦੀ ਬੂੰਦ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਦੇ ਦਿਉ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣ। ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਪਸੀਨਾ ਨਿਕਲਣ ਲਗੇ, ਅਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਜਾਣ, ਪ੍ਰਾਣ ਟਿੱਕ ਕੇ ਚਿੱਤ ਇਕਾਗਰ ਹੋ ਜਾਏ ਅਤੇ ਪਲ-ਪਲ ਤੇ ਰੋਂਗਟੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਵ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਜਗਾ ਦਿਉ। ਆਪਸੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦਾ ਭੇਦ-ਭਾਵ ਮਿੱਟਾ ਦਿਉ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਸਿਸਕਣ, ਚੀਕਨ ਅਤੇ ਕੰਬਨ। ਜੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲਗਣ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਲੱਛਣ ਸਮਝੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨ-ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰਸ਼ਨ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਤੋਰ ਦੇਣਗੇ।

। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿਚ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ

ਪਿੱਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਪਤਾ ਲਗ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਕਰਾਂਗੇ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਖਾਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ

ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕਰਕਮਲਾਂ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਬਾਬਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਛੂਹ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਏਦਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਜੇ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਜਾਏਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਸ੍ਰੀ ਏਕਨਾਥੀ ਭਾਗਵਤ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ। ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਅਧਿਅਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਮ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਤਾਂ ਕਾਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, “ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰਖੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਪਯੋਗੀ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ।” ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕਾਕਾ ਮਹਾਜਨੀ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਏਕਨਾਥੀ ਭਾਗਵਤ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਪ੍ਰਤੀਲਿਪੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕਰਕਮਲਾਂ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਰੂਪ ਵਾਪਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਤਮ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦਗਾਰ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਕਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ

ਸ਼ਾਮ ਬਾਬਾ ਦੇ ਖਾਸ ਭਗਤ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜ਼ੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਇਕ ਰਾਮਦਾਸੀ ਆ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਵਿਚ ਠਹਿਰਿਆ। ਉਹ ਰੋਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦਾ ਅਤੇ ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਧੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਭਗਵੇ ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਭਸਮ ਲਗਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਾਮਦਾਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁੱਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸੋਨਾਮੁੱਖੀ ਦਾ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ। ਤਾਂ ਰਾਮਦਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਠ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਵਾਈ ਲੈਣ ਬਜ਼ਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਤੋਂ ਉਠੇ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਦੀ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਉਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, “ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਅਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਨਚਾਹੇ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂਕਿ ਤੂੰ ਇਸਦਾ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕਰੇਂ। ਇਕ ਵਾਰੀ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕਨ ਲਗਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਖੇਰੂ ਨਿਕਲਣਾ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਦਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਉਪਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਇਸ ਨੇ? ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਏਦਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘਟ ਤੋਂ ਘਟ ਇਕ ਸਲੋਕ ਰੋਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ, “ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਰਾਮਦਾਸੀ ਇਕ ਪਾਗਲ, ਹਠੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਫਜ਼ੂਲ ਹੀ ਹੁਣੇ ਆ ਕੇ ਲੜਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੈਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।”

ਸ਼ਾਮਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਰਾਮਦਾਸੀ ਦੇ ਵਿਚ ਮਨਮੁਟਾਵ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਬਾਬਾ ‘ਯੇਨ ਕੇਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇਣ’ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਉਸ ਦੇ ਕੰਠ ਵਿਚ ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਇਕ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਖ਼ਾਸ ਭਗਤ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਿਕ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।

ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਸਾਧਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਮਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਏਕ ਨਾਥ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਇਕ ਗੁਆਂਢੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਚਿੱਤ ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਸਰਲ ਰਾਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਜਾਪ ਵਿਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਮਦਾਸੀ ਬਜ਼ਾਰੋਂ ਜਲਦੀ ਸੋਨਾਮੁੱਖੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਅਣਾ ਚਿਚਣੀਕਰ, ਜਿਹੜੇ ਉਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਨਾਰਦਮੁਨੀ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਵਰਣ ਰਾਮਦਾਸੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ।

ਰਾਮਦਾਸੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸ਼ਾਮਾ ਵੱਲ ਵੱਧਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ, “ਇਹ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਵਾਈ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਤਾਬ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਿਰ ਪਾੜ ਦਿਆਂਗਾ।” ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਕਿ, “ਅਰੇ ਰਾਮਦਾਸੀ, ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?”

ਕਿਉਂ ਦੰਗਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਸ਼ਾਮਾ ਆਪਣਾ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫਜ਼ੂਲ ਹੀ ਕਿਉਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਹੀ ਲੜਾਕਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੂੰ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਬੋਲੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ? ਤੁਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਤ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਤੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਵਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰਾਮਦਾਸੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ? ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਏਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ? ਸੱਚੇ ਰਾਮਦਾਸੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਬਾਲਕ ਸ਼ਾਮਾ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਝੱਗੜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਉ ਆਪਣੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੋ। ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਉੱਤਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣ ਕੇ ਵਿਵੇਕਸ਼ੀਲ ਹੋਵੋ। ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੀ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਮਤਲਬ? ਮੈਂ ਆਪ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪੂਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪਾਠ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।" ਬਾਬਾ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਗੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਰਾਮਦਾਸੀ 'ਤੇ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਪੰਚਰਤਨੀ ਗੀਤਾ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਤਿਲਿਪੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, "ਇਕ ਹੀ ਕਿਉਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ 10 ਪ੍ਰਤਿਲਿਪੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਸੁਆਲ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰਾਮਦਾਸੀ ਨੇ ਪੰਚਰਤਨੀ ਗੀਤਾ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੀ ਧਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਏਨਾ ਹੱਠ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਏਨਾ ਝੱਗੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਉਤਾਰੂ ਹੋ ਗਿਆ? ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਈਏ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਏਨਾ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਾ ਅਪਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਂਅ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਸਹਸਰਨਾਮ ਦੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੀ ਨਾ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਢੰਗ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਏਨਾ ਅਧਿਅਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਏਨਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬੂਟੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਵਾਈ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੀ.ਜੀ ਨਾਰਕੇ ਐਮ.ਏ (ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕਾਲਜ ਪੂਨਾ) ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਸਫਲ ਹੋਏ।

ਗੀਤਾ ਭੇਦ

ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ (ਅਧਿਆਤਮ) ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਭਗਤ ਅਧਿਅਨ ਕਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵੇਲੇ ਬਾਪੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗ ਦਾ ਇਕ ਪਾਰਸਲ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਲੋਕਮਾਨਯ ਤਿਲਕ ਦੀ ਲਿੱਖੀ ਗੀਤਾ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਤਿਲਿਪੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੱਛ ਵਿਚ ਦੱਬ ਕੇ ਉਹ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਆਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਰਣ-ਵੰਦਨਾ ਦੇ ਲਈ ਝੁਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਰਸਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ? ਸ੍ਰੀ ਜੋਗ ਨੇ ਪਾਰਸਲ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕਰਕਮਲਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਉਸਦੇ ਕੁੱਝ ਸਫੇ ਦੇਖਕੇ ਜੇਬ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਰੁਪਇਆ ਕਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਉਪਰ ਰੱਖ ਕੇ ਜੋਗ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, “ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਅਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਏਗਾ।”

ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਪਰਡੇ

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਦਾਦਾਸਾਹਿਬ ਖਾਪਰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਉਥੇ ਠਹਿਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਵਰਨਣ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਲੀਲ੍ਹਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਛੱਪਿਆ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਧਨਾਢ ਅਤੇ ਅਮਰਾਵਤੀ (ਬਰਾਰ) ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਧਾਰਾਸਭਾ (ਦਿੱਲੀ) ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਬੁਲਾਰੇ ਵੀ ਸੀ। ਏਨੇ ਗੁਣਵਾਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਮਸਲੇ ਦਾ ਹਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਖਾਪਰਡੇ, ਨੂਲਕਰ ਅਤੇ ਬੂਟੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਦਾਦਾਸਾਹਿਬ, ਵਿਧਾਰਨੇ ਸੁਵਾਮੀ ਦਾ ਰਚਿਆ ਪੰਚਦਸ਼ੀ ਨਾਅ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਦਵੈਤ-ਵੇਦਾਂਤ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਵਰਣ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਮਸਜਿਦ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੇ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਆਦਮੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਵੇਦ ਵੇਦਾਂਤਾਂ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਪਦ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਰਬਕ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਦਾਦਾ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਉਥੇ ਠਹਿਰੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਨਿਵਾਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਪਰਡੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ। ਉਹ ਰੋਜ਼ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪ ਨੈਵੇਧ ਲੈ ਕੇ ਮਸਜਿਦ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਟੱਲ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਝਾਕੀ ਦਾ ਦੂਜਿਆਂ

ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਂਜਾ, ਪੂਰੀ, ਭਾਤ, ਸਾਗ, ਖੀਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਆਈ।

ਹੋਰ ਆਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਬਾਬਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਫਟਾਫੱਟ ਉਠੇ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਆਸਨ ਉਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਥਾਲੀ ਉਪਰੋਂ ਕਪੜਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, “ਇਹ ਵਿਤਕਰਾਂ ਕਿਉਂ? ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ 'ਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਜ਼ਰ ਭਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸੁਟ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਅਜ ਇਸ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਸ ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਜ ਇਸ ਬਾਈ ਦਾ ਭੋਜਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਨਾ ਸੁਆਦ ਕਿਉਂ ਲੱਗਾ? ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਸਮਸਿਆ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।” ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ।

“ਸੱਚਮੁਚ ਹੀ ਇਸ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਇਹ ਬਾਈ ਇਕ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਮੋਟੀ ਗਾਂ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਸ਼ੂ ਜੂਨ ਤਿਆਗ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਇਕ ਮਾਲੀ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਉਸ ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਇਹ ਇਕ ਖੱਤਰੀ ਕੁਲ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇਕ ਵਪਾਰੀ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਚਾਰ ਗਰਾਈਆਂ ਤਾਂ ਖਾ ਲੈਣ ਦਿਉ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਢਿੱਡ ਭਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੂੰਹ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਡਕਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਸਨ 'ਤੇ ਆ ਬੈਠੇ। ਫੇਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਪਰਡੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗੀ। ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਘੁੱਟਨ ਲਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਾਮਾ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ ਕਿ, “ਦੇਖੋ ਤਾਂ, ਇਹ ਅਦਭੁੱਤ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਗਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਲਗਨ ਦੇਖਕੇ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਕੌਮਲ ਅਤੇ ਮੱਧੁਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਹੁਣ ਹਮੇਸ਼ਾਂ “ਰਾਜਾਰਾਮ, ਰਾਜਾਰਾਮ” ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੰਤਵ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਹੋਏਗਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਘਟਨਾ ਆਮ ਜਿਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਹ “ਸ਼ਕਤੀਪਾਤ” ਦੇ ਨਾਂਅ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਚੇਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਥੇ ਛੱਪ ਗਏ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ-ਚੇਲੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ

ਨੂੰ ਅਭਿੰਨ ਜਾਣ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਭਿੰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਕਦੀ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਬਾਹਰੋਂ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਅਭਿੰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭੇਦ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਹੀਨ ਅਤੇ ਅੱਧੂਰਾ ਹੀ ਹੈ।

